

Sygn. akt II AKa 199/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara du Château
Sędziowie:	SA Andrzej Kaczmarek SA Jacek Michalski (sprawozdawca)
Protokolant	sekr.sądowy Agnieszka Muszyńska

przy udziale Lidii Sobestiańczuk-Jasim prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie delegowanej do Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2014 r.

sprawy **A. K.**

oskarżonego z art. 286§1 kk w zb. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 26 lutego 2014 r., sygn. akt II K 75/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od A. K. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków tegoż postępowania.

UZASADNIENIE

A. K. oskarżony został o to, że w okresie od dnia 21 kwietnia 2011 r. do dnia 27 maja 2011r. w R., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. B., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Produkcyjno - Usługowy (...), do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 807 369,60 zł w ten sposób, że po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru zapłaty, zamówił, w imieniu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K., w dniu 21 kwietnia 2011r. 300 ton złomu stalowego o wartości 405 106 zł, które zostały odebrane w okresie od 27 kwietnia 2011r. do 10 maja 2011r., a następnie, w dniu 13 maja 2011r. zamówił także 300 ton złomu stalowego o wartość 402 263,60 zł, które zostały odebrane w okresie od 16 maja 2011r. do 27 maja 2011r. tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 26 lutego 2014r. w sprawie sygn. akt II K 75/13:

I. uznano oskarżonego A. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym ustaleniem, iż doprowadził on Zakład Produkcyjno - Usługowy (...) M. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 643569,60 złotych (sześćset czterdzieści trzy tysiące pięćset sześćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt groszy) i zakwalifikowano go z art. 286 § 1 k.k. w zb.

z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazano go i na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. K. kary pozbawienia wolności ustalając okres próby na 5 (pięć) lat.

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono od oskarżonego A. K. na rzecz pokrzywdzonego Zakładu Produkcyjno - Usługowego (...) M. B. w R. kwotę 595 569,60 (pięćset dziewięćdziesiąt pięć tysięcy pięćset sześćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt groszy) złotych tytułem naprawienia wyrządzonej szkody.

IV. zasądzono od oskarżonego A. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 258 złotych tytułem kosztów sądowych oraz kwotę 300 złoty tytułem opłaty od orzeczonej kary.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonego.

Adw. B. M. zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia tj.:

a) art. 7 k.p.k. poprzez całkowicie dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego poprzez oparcie się na dowodach w postaci wniosku o ogłoszenie upadłości, tytułów wykonawczych Naczelnika Urzędu Skarbowego K., decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, umowie pożyczki z dnia 8 grudnia 2009 r. wraz z aneksem dla ustalenia sytuacji finansowej spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., pisma z dnia 16 maja 2012 r., pomimo iż dowody te nie wskazują na sytuację finansową spółki w okresie od 21 kwietnia 2011 r. do 27 maja 2011 r.;

b) art. 7 k.p.k. poprzez całkowite pominięcie części treści zeznań świadka M. B., dotyczących przyczyn udzielenia odroczonego terminu płatności spółce (...) sp. z o.o., wiedzy pokrzywdzonego o braku środków pieniężnych spółki (...) sp. z o.o. oraz wiedzy o przeznaczeniu sprzedanego złomu do dalszej odsprzedaży;

c) art. 160 w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka W. A. na okoliczność składania przez oskarżonego propozycji polubownej spłaty zobowiązań spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., proponowanych zabezpieczeń, odpowiedzi pokrzywdzonego na składane propozycje, jako niemającego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy;

d) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez brak jakiegokolwiek wskazania, jakie dowody wskazują na to, że oskarżony wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistej kondycji finansowej i potencjału spółki (...) sp. z o.o.;

co w rezultacie doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez ustalenie, iż A. K. działał z zamiarem bezpośrednim wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru zapłaty.

Ponadto, na wypadek nieuwzględnienia powyższego, zaskarżonemu wyrokowi obrońca zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 415 § 5 k.p.k. poprzez nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody pomimo, iż prawomocnie orzeczono o roszczeniu bądź jest ono przedmiotem innego postępowania (przy założeniu braku tożsamości roszczenia zasądzonego nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Okręgowy w Krakowie).

Wskazując na powyższe, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów obrony za obie instancje.

Adw. T. B. zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego A. K.. Zarzucił:

1) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., dokonanie błędnego, oraz całkowicie dowolnego ustalenia faktycznego, przyjętego za podstawę orzeczenia, mającego istotny wpływ na jego treść, a polegającego na przyjęciu, iż A. K., w okresie od 21 kwietnia 2011r. do dnia 27 maja 2011r., w trakcie zawierania umów sprzedaży złomu, z Zakładem Produkcyjno-Handlowym (...) z siedzibą w R., działał z góry powziętym zamiarem bezpośrednim oszustwa, w sytuacji, gdy ustalenie powyższe zostało dokonane w oparciu o kryterium pozaustawowe „złej kondycji finansowej” spółki, a nadto nie uwzględnia specyfiki panującej w stosunkach handlowych pomiędzy przedsiębiorcami, a w szczególności instytucji „kredytu kupieckiego”, a także wedle relacji pokrzywdzonego osobą, która skłoniła go do zawarcia umowy (wprowadziła w błąd) na warunkach odmiennych, aniżeli zapłata całości ceny przed odbiorem towaru był S. P., który to wedle oceny Sądu jest w pełni wiarygodny;

2) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., dokonanie błędnego, oraz całkowicie dowolnego ustalenia faktycznego, przyjętego za podstawę orzeczenia, mającego istotny wpływ na jego treść polegającego na przyjęciu, iż w chwili składania zamówienia Spółka (...) nie była w stanie wywiązać się z zaciąganych zobowiązań finansowych w sytuacji, gdy dokumentacja księgowa stanowiąca podstawę tego ustalenia pochodzi z 2012r., a ogłoszenie upadłości nastąpiło 12 listopada 2012r.;

3) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k., obrazę przepisów postępowania w postaci art. 4, 7 oraz 410 k.p.k., polegającą na dokonaniu wyłącznie niekorzystnej, zupełnie dowolnej, a także nie uwzględniającej całokształtu środków dowodowych ujawnionych na rozprawie, a w szczególności okoliczności, iż A. K. nie był członkiem zarządu spółki (...), ani też nie on składał za

4) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k., obrazę przepisów postępowania w postaci art. 4, 7 oraz 410 k.p.k., polegającą na dokonaniu wyłącznie niekorzystnej, zupełnie dowolnej, a także nie uwzględniającej całokształtu środków dowodowych ujawnionych na rozprawie, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego dotyczących „kredytu kupieckiego”, ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, która to doprowadziła Sąd, do dokonania błędnych ustaleń faktycznych wskazanych w pkt I niniejszej apelacji;

5) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k., obrazę przepisów postępowania w postaci art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k., polegającą na orzeczeniu od oskarżonego obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego w sytuacji, gdy o roszczeniu należnym M. B. prawomocnie orzekł sąd cywilny;

6) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k., obrazę przepisów postępowania w postaci art. 424 § 1 pkt 1 oraz 2 k.p.k., polegającą na sporządzeniu uzasadnienia orzeczenia, sprzecznego z dokonanymi w sprawie ustaleniami faktycznymi zawartymi w wyroku - w zakresie okoliczności w jakie błędnie został wprowadzony pokrzywdzony, oraz osoby wywołującej tenże błąd, wyłącznie częściowym wskazaniu, które z ustaleń faktycznych zostały dokonane, w oparciu o konkretne środki dowodowe, oraz zaniechaniu szczegółowego omówienia podstawy prawnej wyroku, które to odzwierciedla uchybienia proceduralne dotyczące art. 4, 7 oraz 410 k.p.k.;

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w związku z art. 437 § 1 k.p.k. obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu; z ostrożności procesowej zaś, o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Odpowiedź na apelacje obrońców oskarżonego złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku i uznanie złożonych apelacji za oczywiście bezzasadne.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje wniesione przez obrońców oskarżonego A. K. okazały się bezzasadne i to w stopniu oczywistym i – jako takie – nie zasługiwały na uwzględnienie.

Mając na uwadze fakt, że sformułowane w tych środkach odwoławczych zarzuty są w przeważającej mierze tożsame ze sobą, Sąd Apelacyjny uznał za celowe łączne ustosunkowanie się do tych zarzutów.

Nie mają racji skarżący wywodząc, że Sąd Okręgowy wyrokując w niniejszej sprawie oparł się jedynie na części zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego (art. 410 k.p.k.), który ocenił wbrew regułom wyrażonym w art. 4 i 7 k.p.k., zaś pisemne motywy powziętego przez tenże Sąd rozstrzygnięcia nie spełniają wymogów określonych w art. 424 k.p.k.

Podkreślić trzeba, że treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku w konfrontacji z treścią poszczególnych protokołów rozprawy wskazuje, że Sąd Okręgowy ferując zaskarżony wyrok miał na uwadze całokształt zgromadzonych i ujawnionych w toku tego postępowania dowodów (art. 410 k.p.k.). W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał fakty, które uznał za udowodnione i należycie wyjaśnił, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz wyjaśnił podstawę prawną wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.).

Podstawę ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie stanowiły przede wszystkim – poza dowodami z dokumentów – zeznania świadków między innymi S. P., M. B., J. B., S. J.. Sąd Okręgowy dokładnie przeanalizował depozycje tych osób, w szczególności pokrzywdzonego M. B. i w sposób logiczny uzasadnił, dlaczego uznał je za wiarygodne. Ocena ta zasługuje na aprobatę sądu odwoławczego.

Zebrane dowody jednoznacznie wskazują, że oskarżony A. K. działał z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego.

W przeciągu jednego miesiąca oskarżony zawarł w imieniu spółki (...) Sp. z o.o. z pokrzywdzonym dwie transakcje, po czym zakupiony złom sprzedał firmie (...) SA z K. po zaniżonej cenie. Spółka (...) poniosła także koszty transportu. Już to zachowanie oskarżonego dowodzi, że miał on zamiar wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego co do zapłaty. Nie sposób bowiem zaakceptować poglądu, iż oskarżony, mając zamiar zapłacić pokrzywdzonemu za zakupiony złom jednocześnie prawie natychmiast sprzedaje go po niższej cenie a więc przez swe działanie spowodował stratę w majątku reprezentowanej przez siebie spółki wynikającą z tych obydwu transakcji.

Zarówno podczas pierwszego, jak i drugiego zamówienia firma (...) przystała na warunki płatności tj. zaliczka w wysokości 20 % wartości dostawy płatna w dniu odbioru, natomiast pozostała część miała zostać zapłacona w terminie 30 dni od wystawienia faktury. A. K. nie wywiązał się w uzgodnionym terminie z zapłaty płatności. Przyznał, że pieniądze były mu potrzebne i dlatego wnosił o odroczonej termin płatności podczas transakcji z M. B. (k. 375). Z jego zachowania wynika, że nie miał on zamiaru dokonać zapłaty za zakupiony towar, chociaż spółka (...) dysponowała środkami finansowymi na przynajmniej częściową spłatę zobowiązania, bowiem Z. niezwłocznie dokonała płatności za zakupiony złom (k. 277). Trafnie podniósł Sąd Okręgowy, że niewiarygodne są twierdzenia oskarżonego odnośnie tego, że niewywiązanie się z zapłaty za pobrany towar z firmy M. B. było wynikiem opóźnień w płatnościach na rzecz spółki (...) przez Fabrykę (...). Problemy z płatnościami na rzecz spółki A. K. rozpoczęły się bowiem dopiero pod koniec 2011r., natomiast transakcje spółki (...) i zakładu (...) miały miejsce na przełomie kwietnia i maja 2011r. (k. 265v).

Na marginesie trzeba zaznaczyć, że transakcja między spółką (...) a Z. nie miała formy kredytu kupieckiego, była umową kupna-sprzedaży z terminem płatności zgodnym z ustawą o podatku VAT i ze złożonym zleceniem.

Wprawdzie upadłość spółki (...) została ogłoszona w dniu 12 listopada 2012r., to w trakcie dokonywanych transakcji z zakładem M. B. (...), spółka (...) znajdowała się w złej kondycji finansowej. Nie realizowała swoich zobowiązań terminowo, zalegała z płatnościami wobec Skarbu Państwa i innych podmiotów. Oskarżony swoim zachowaniem wprowadził pokrzywdzonego w błąd, co do zamiaru zapłaty całości należności za zamówiony i pobrany towar. Podejmowane przez M. B. próby wyegzekwowania należności za sprzedany złom nie przyniosły jednak rezultatu.

Podkreślić trzeba, że obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem sądu, który zetknął się z dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało

poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji wszystkie te wymogi spełnił.

Oczywisty jest fakt, że argumenty przedstawione przez Sąd zawsze będą niewystarczające dla strony, dla której zapadł niekorzystny wyrok. Rzecz jednak w tym, że patrząc obiektywnie na uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie sposób dopatrzeć się naruszenia, które wynikałoby z niejasnej argumentacji, rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, czy też skazania pomimo braku dowodów. Apelacje wywiedzione przez obrońców oskarżonego nie dostarczają przekonujących i logicznych argumentów, które powyższy pogląd mogłyby podważyć. Twierdzeń skarżących nie można skutecznie przeciwstawić konkretnym dowodom, na których Sąd I instancji oparł swoje ustalenia co do zachowania oskarżonego. W toku postępowania dowodowego Sąd miał bezpośredni kontakt z każdym osobowym źródłem dowodowym, co niewątpliwie ułatwiało mu nabranie właściwego przekonania odnośnie waloru wiarygodności każdego z nich, w tym także co do oceny wyjaśnień A. K..

Sąd Okręgowy omówił i przeanalizował w pisemnych motywach wyroku wszystkie zgromadzone w sprawie dowody. W sposób jasny, logiczny i wyczerpujący wyjaśnił przy tym, dlaczego dowody te uznał za wiarygodne i wskazujące na sprawstwo A. K. przypisanego mu przestępstwa oraz dlaczego odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim tenże zaprzeczył, że dokonał zarzucanego mu przestępstwa.

Nie można postawić Sądowi Okręgowemu zarzutu, iż bezzasadnie oddalił na rozprawie w dniu 20 grudnia 2013r. (k. 314v) wniosek dowodowy adw. B. M. o dopuszczenie dowodu z zeznań W. A.. Świadek ten miał zeznawać na okoliczność składania przez oskarżonego propozycji polubownej spłaty zobowiązań spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., proponowanych zabezpieczeń, odpowiedzi pokrzywdzonego na składane propozycje. Jak wynika z relacji M. B. oskarżony proponował rozłożenie należności na raty, ustanowienie hipoteki na nieruchomości, jednakże proponowane przez oskarżonego formy zabezpieczenia długu były jedynie pozorne. Miały one na celu wzbudzenie zaufania pokrzywdzonego, bowiem np. (...) spółki (...) były obciążone wpisami hipotecznymi (k. 262v). Pokrzywdzony M. B. na rozprawie przyznał, że A. K. dokonał wpłaty na jego rzecz łącznie kwoty 48 000 zł (k. 261). Okoliczność ta nie była kwestionowana przez strony postępowania. W świetle powyższego, słusznie Sąd Okręgowy uznał, że okoliczności, na które miałby zeznawać świadek, nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Nie jest trafny podniesiony przez obrońców oskarżonego zarzut art. 415 § 5 k.p.k. Jak słusznie wypowiedział się Sąd Okręgowy, nałożenie obowiązku naprawienia szkody w trybie art. 46 § 1 k.k. nie stoi w sprzeczności z treścią art. 415 § 5 k.p.k.

Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Białymstoku przedstawione w wyroku tego Sądu z dnia 26 czerwca 2013r. sygn. akt II AKa 108/13, że „klauzula antykumulacyjna z art. 415 § 5 zdanie drugie k.p.k. wymaga dla swego zastosowania zarówno tożsamości przedmiotowej, jak i tożsamości podmiotowej”. W niniejszej sprawie zachodzi jedynie tożsamość przedmiotowa (podstawa roszczenia), nie istnieje natomiast tożsamość podmiotowa. To spółka (...) Sp. z o.o., a nie oskarżony A. K., widnieje w nakazie zapłaty z dnia 16 stycznia 2012 r. w sprawie IX GNc 5/12 (k. 25). Brak zatem przeszkód do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody od oskarżonego A. K. na rzecz pokrzywdzonego. Zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia argumentacja w tej materii w pełni zasługuje na aprobatę Sądu Apelacyjnego.

Za całkowicie bezzasadny należy również uznać podniesiony przez skarżącego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, którego jakoby miał się dopuścić Sąd I instancji, poprzez przyjęcie, że oskarżony A. K. działał z zamiarem bezpośrednim wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru zapłaty. Zarzut powyższy jest ściśle związany z zarzutami naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania i stanowi pochodną odmiennej oceny dowodów, dokonanej w wywiedzionym środku odwoławczym, której Sąd Apelacyjny w żadnej części nie podziela.

Sąd Apelacyjny aprobuje przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentację w kwestii wyczerpania przez A. K. zarówno przedmiotowych,

jak i podmiotowych znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., którego popełnienie zostało przypisane oskarżonemu tym orzeczeniem. Podkreślić przy tym trzeba, że – zdaniem Sądu Apelacyjnego – nie można podzielić stanowiska obrońcy oskarżonego adw. T. B. o naruszeniu przez Sąd Okręgowy przepisu art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.

Odnosząc się do wymierzonej A. K. za przypisany mu czyn kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania wskazać trzeba, że – w ocenie Sądu Apelacyjnego – także i w tej części orzeczenie Sądu Okręgowego jest prawidłowe.

Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku (strona 15-16 uzasadnienia) wskazał okoliczności, które spowodowały orzeczenie wobec oskarżonego powyższej kary oraz miały wpływ na jego wymiar zarówno te obciążające oskarżonego, jak i te o korzystnej dla niego wymowie, mając przy tym na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena i analiza tych okoliczności zasługuje na aprobatę Sądu Apelacyjnego.

Biorąc pod uwagę powyższe względy, nie podlega uwzględnieniu wniosek autorów apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wobec oczywistej bezzasadności omówionych zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonego A. K. i niestwierdzenia uchybień określonych w art. 439 i 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W oparciu o treść art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Apelacyjny zasądził od oskarżonego A. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe tj. kwotę 300 złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze oraz 20 złotych tytułem zwrotu wydatków tego postępowania.

Z tych wszystkich względów, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w wyroku.